

KAPITEL I

– Utöskräcken är den vidrigaste varelse du kan tänka dig.

Adrian spärrade upp ögonen och tittade på Ellen med vild blick.

– Och han kommer oftast på natten, när man ligger ensam i gamla skjul.

– Du försöker bara skrämmas.

– Tror du?

Adrian skrattade till.

– Jossi, kom hit! Känner du till Utöskräcken?

Det var det värsta med att ha två storasyskon. På något sätt visste Jossi och Adrian alltid vad den andra tänkte, och oftast använde de det mot Ellen.

– Utöskräcken? sa Jossi.

Hon satte sig i solstolen mitt emot dem.

– Utöskräcken ... uppregade hon, och hennes röst

© Sara Lövestam, 2018

Utgiven av Lilla Piratförlaget AB, Stockholm

Omslag: Louise Bååth, kingsisland.se

Karra: Gillis Björk

Tryckt hos ScandBook AB, Falun 2018

ISBN: 978-91-7813-003-0

www.lillapiratforlaget.se

blev låg och spinnande. Han gick i land här på Utö för flera hundra år sen. De kunde inte ha honom kvar på fastlandet, han var för farlig, så de skickade honom hit. Han var enormt stor, kunde strypa ett barn med ena handen om han ville ... och det ville han ibland.

Jossi gjorde en paus, som för att understryka att det hon sa var sant.

– Han hade stripiigt hår och en ryckig, haltande gångstil, och man såg rent har komma ur hans ögon. Ur ena mungipan rann det sport ... och ibland blod. Och han kunde ta sig genom väggar.

– Eller hur, sa Ellen.

Hon hade hållit andan medan Jossi berättade, nu drog hon ett djupt andetag. Det var bara fantasier, alltså inget att bli rädd för.

– Tror du mig inte? sa Jossi. Vi hörde det från en tjej vid bryggan, som har bort här hela sitt liv. Han gör likadant nu, när han spökar. Han tar upp sin stora, smutsiga hand, med långa svarta naglar, och så klöser han på väggen. Ett skrap, två skrap, tre skrap så är han inne ...

Det skrapade plötsligt till, så nära att det kändes i Ellens ryggrad. Hon kunde inte hejda ett kort skrik,

och hjärtklappningen pumpade igång på en sekund. Adrian gapskrattade.

– Hur ska du kunna sova i skjutet om du är rädd för din egen bror?

Det var förstås han som dragit med naglarna över hennes stolstrygg.

– Men åh! Pappal

Hon fick ropa en gång till för att pappa skulle reagera. Han stod och pillade på en trädgårdstykta, för sjurtonde gången den här semestern. Enligt honom var den från nittonhundratjugotalet och för värdefull för att stå utomhus.

– Pappal. Säg åt dem!

Pappa tyckte också det var konstigt att hon ville sova i skjutet.

– Varför ska du göra det? Det är nog ganska rätt där.

– Säg åt dem att det inte finns någon Utöskurk.

Pappa såg konfunderat på Ellen.

– Jo, historien om Utöskräcken hörde jag när jag var barn.

Pappa hade bort på Utö på somrarna när han var